

Historiikki

Helsingin Laulu

1951 – 2001

Virkeä, keski-ikäinen sekakuoro Helsingin Laulu on nähnyt monia erilaisia lauluvaiheita, useita kuoronjohtajia ja satoja laulajia. Viisikymmentä vuotta sitten Kalervo Tuukkanen (1951-64) perusti Helsingin Laulun ja toimi sen johtajana reilut kymmenen vuotta. Tuukkanen itse oli monipuolinen muusikko. Hän toimi musiikinopettajana, kapellimestarina, kuoronjohtajana sekä useissa musiikkiin liittyvissä luottamustehtävissä.

Kalervo Tuukkanen toimi perinteikkään helsinkiläisen raittiusseura Kilven Kuoron taiteellisena johtajana vuosina 1950-51. Vuosikymmenen alkua sävytti Kilven Kuoron osittaiseen hajoamiseen johtanut kriisi. Kilven Kuoron nimenmuutos oli ensisijainen kiistanaihe, jonka kuoron niin sanottu vanhakaarti voitti äänestyksessä ja vanha, edelleen käytössä oleva nimi säilyi.

Tuukkanen ilmoitti jättävänsä kuoron ja lähetti Kilven Kuoron laulajille kirjeen, jossa hän pyysi niitä kuorolaisia ottamaan häneen yhteyttä, jotka halusivat tulla laulamaan hänen kuorosinfoniaansa. Tuukkasen mukana Kilven Kuorosta jäi pois 2/3 aktiivilaulajista.

Lokakuun 19. päivänä 1951 noin viisikymmentä kuorolaista kokoontui Lallukan Taiteilijakotiin pohtimaan Tuukkasen meriaiheisen kuorosinfonian esittämistä. Samalla heräsi ajatus perustaa Suomeen kaikista aatteista vapaan, yksinomaan musiikkia ja varsinkin laulua varten elävä sekakuoro.

Ajatuksena oli kuoro, joka pystyy tarvittaessa esittämään niin suurimuotoisia kuin myös pienempiä a cappella teoksia. Näin syntyi kolmoiskuoro, joka sisälsi itsenäiset nais- ja mieskuorot sekä sekakuoron. Muutamaa viikkoa myöhemmin 11. päivänä marraskuuta pidetyssä kokouksessa hyväksyttiin toimikunnan laatima sääntöehdotus ja uuden kuoron nimeksi päätettiin ottaa kuoron ensimmäisen puheenjohtajan Paavo Louhimon ehdottama Helsingin Laulu. Kuoron taiteelliseksi johtajaksi nimettiin itseoikeutetusti Kalervo Tuukkanen.

Kuoro merkittiin yhdistysrekisteriin 27.11.1951. Perustavassa kokouksessa kuorolle valittiin hallinnollisia tehtäviä hoitava toimikunta. Se toimi ensimmäiseen vuosikokoukseen asti ja muutamin henkilömuutoksin kuoron hallituksena keväästä 1952 eteenpäin.

Helsingin Laulun ensimmäiset toimihenkilöt olivat: taiteellinen johtaja Kalervo Tuukkanen, puheenjohtaja Paavo Louhimo, varapuheenjohtaja Meri Ikonen, sihteeri Fanny Hiltunen, emäntä Kaisa Korpi, isäntä Usko Salmi ja jäsenenä Voitto Joutsenniemi, Otto Tenhunen ja Irja Karjalainen.

Helsingin Laulu oli perustettu selkein tavoittein. Sen ensisijaisena tarkoituksena niin vuonna 1953 kuin siitä eteenpäinkin oli tuoda julkisuuteen uutta suomalaista kuoromusiikkia - musiikkia, jota ei vielä tunnettu edes kuoroväen piirissä. Kuoro halusi sisällyttää ohjelmistoonsa myös perinteikästä vanhempaa kuoromusiikkia.

Tuukkanen aloitti korvauksetta rakkaudesta kuoromusiikkiin

Kuoro aloitti toimintansa täysin tyhjätaskuna. Tuukkanen lupasi luotsata kuoroa jaloilleen korvauksetta. Kilven Kuorosta eronneiden lisäksi Tuukkasen johtamasta Työväen Sekakuorosta siirtyi myös laulajia juuri perustettuun Helsingin Lauluun. Ensimmäisen puolen vuoden aikana kuoron vahvuus nousi reiluun sataan laulajaan.

Maaliskuun 4. päivänä 1952 Tuukkasen meriaiheinen kuorosinfonia kantaesitettiin. Kyseessä oli radio-orkesterin tiistaikonsertti ja samalla Helsingin Laulun ensimmäinen julkinen esiintyminen. Solisteina lauloivat Kaisa Louhivuori-Erich sekä Arnold Tilgman. Arvosteluissa kuoro lunasti ennako-odotukset ja se nostettiin kertaheitolla sekakuorojen eturiviin.

Kuoro suunnitteli ensimmäistä varsinaista konserttiaan syyskaudelle 1952. Konsertti toteutui Jean Sibeliuksen syntymäpäivänä 8. joulukuuta 1952. Loppuunmyyty konsertti pidettiin Helsingin Konservatoriossa. Kuoro esiintyi kolmoiskuoroperiaatettaan noudattaen nais-, mies- ja sekakuorona. Ensimmäisessä konsertissa lauloi 140 laulajaa.

Helsingin Laulun ensikonsertin ohjelma:

- . B.H. Crusell Oi, terve Pohjola(sk)
 - Henrik Borenius Muisto(sk)
 - Heikki Klemetti Vanitatum vanitas(sk)
 - sov. Heikki Klemetti Personent hodie(sk)
 - In vernali tempore(sk)
 - Ave maris stella(sk)
 - Jean Sibelius Sydämeni laulu(mk)
 - Leevi Madetoja Kaunehin maa(mk)
 - Toivo Kuula Siell' on kauan jo kukkineet omenapuut(sk)
 - Auringon noustessa(sk)
- väliaika
- . Leevi Madetoja Hakamaassa(nk)
 - Piika pikkalainen(nk)
 - sov. Ilmari Krohn Kesäillalla(sk)
 - Jean Sibelius Min rastas raataa(sk)
 - Saarella palaa(sk)
 - Toivo Saarenpää Laula, laula veitoseni(sk)
 - Kalervo Tuukkanen Helavalkea (kantaesitys)(sk)
 - Metsämiehen laulu(sk)
- Konserttiohjelma oli vaativa ja se sisälsi Tuukkasen Helavalkea-laulun kantaesityksen. Helsingin Laulu sai suopeat arvostelut nuoresta iästään huolimatta ja konsertti johti radionauhoitukseen vielä samana vuonna.

Se huutaa jo aivan mahdottomasti

Kuoron perustaminen ja varsinkin sen jäsenmäärän huikea nousu herättivät kiinnostusta myös lehdistössä. Taidelehti Kuva esitteli kuoron toimintaa helmikuun 1952 numerossaan. Innostunut toimittaja kertoi kuoromaailman kiehtovasta ilmapiiristä kuvin ja sanoin.

Artikkelin alkutekstit veivät lukijan mukanaan: "Viime marraskuussa se syntyi! Kuopus on yht'äkkiä kasvanut kovin isoksi ja nyt se huutaa jo aivan mahdottomasti - sadankahdenkymmenen hengen voimalla. Sen nimi on Helsingin Laulu ja sen isä on säveltäjä, maisteri Kalervo Tuukkanen".

Kuoron seuraava konsertti pidettiin Helsingin Konservatorion salissa helmikuun 25. päivänä 1954. Sitä ennen oli ehditty laulaa radionauha saman vuoden tammikuussa.

Vielä samana keväänä, huhtikuun 8. päivänä, Helsingin Laulu teki kaksi radionauhoitusta pääasiassa suomalaisella ohjelmistolla sekä osallistui Suomen Säveltäjät ry:n toimeenpanemaan suomalaisen musiikin levytykseen laulamalla levyille Toivo Kuulan Siell' on kauan jo kukkineet omenapuut sekä Toivo Saarenpään Elämän ja Laula, laula veitoseni. Tämä levytys tapahtui Helsingin Konservatoriolla toukokuun 8. päivänä 1954. Syyskauden 1954 päätavoitteena oli kirkkokonsertti sekä isänmaallisella että jouluaiheisella ohjelmistolla Itsenäisyyspäivänä Helsingin Kallion kirkossa.

Vuoden 1955 keväällä kuoro teki ensimmäisen vierailunsa Helsingin ulkopuolelle. Toukokuussa Tampereelle suunnatun konserttimatkan isäntäkuorona toimi Tampereen Naislaulajat.

Syyskautta 1955 voidaan pitää kuoron vakiinnuttamisen kannalta merkittävänä. Kuoro löysi harjoitustilakseen Helsingin Punavuorenkadun Snellmanin kansakoulun salin. Helsingin Laulu harjoittelee siellä vielä tänäkin päivänä. Joulukuussa 1955 Helsingin Laulu juhlisti Jean Sibeliuksen 90-vuotispäivää konsertilla, jonka alkuosa koostui tämän a cappella -ohjelmistosta. Sibeliuksen Finlandia-hymni esitettiin ensi kertaa Tuukkasen omana sovituksena.

Vuoden 1955 aikana kuoro esiintyi radiossa seitsemän kertaa. Meriaiheinen kuorosinfonia esitettiin kolmannen kerran Kalervo Tuukkasen sävellyskonsertissa helmikuun 10. päivänä 1956 ja saman vuoden lokakuussa tehtiin nauhoitus Yleisradiossa.

Toivo Saarenpään ja Leevi Madetojan syntymäpäivien kunniaksi konsertoitiin maaliskuussa 1957. Tuolloin kantaesitettiin Tuukkasen säveltämä Kuoleman voima, vaikka valtaosa ohjelmistosta koostuikin Saarenpään ja Madetojan sävellyksistä. Konsertti nauhoitettiin ja sitä on myöhemmin kuultu useasti radiossa.

Vuonna 1957 Helsingin Laulu esiintyi myös kahdessa kansallisesti merkittävässä tapahtumassa: valtakunnallisessa Äitienpäiväjuhlassa Suomen Kansallisteatterissa toukokuun 12. päivänä sekä viikkoa myöhemmin toukokuun 19. päivänä valtakunnallisessa Sodassa Kaatuneitten Muistojuhlissa samoin Kansallisteatterissa. Lokakuun 2. päivänä Helsingin Laulun Naiskuoro esiintyi säveltäjä Heino Kasken hautajaisissa. Kuoro lauloi Kasken Illalla.

Tiivis tahti puuduttaa harrastajat

Vuosikymmenen lopussa kuoro eli vaihetta, jossa oli havaittavissa väsymystä ja haluttomuutta. Kuoron hallitukselle esitettiin, että harjoituksia vähennettäisiin kahdesta viikoittaisesta harjoituksesta yhteen harjoitukseen. Siihen ei kuitenkaan suostuttu. Kompromissina kuitenkin luovuttiin syyskaudelle 1957 suunnitellusta konsertista ja päätettiin keskittyä seuraavaan kevääseen ja kuorolaisten innostuksen nostamiseen.

Seuraavan kerran konsertoitiinkin maaliskuussa 1958 Helsingin Konservatoriossa. Huhtikuussa Helsingin Laulu esiintyi Suomalaisen Työn Viikon avajaisjuhlassa sekä konsertoi Backaksen kansakoululla. Lokakuussa kuoro esiintyi säveltäjä Aarre Merikannon hautajaisissa Helsingin Vanhassa kirkossa laulamalla Merikannon Laulelman sekä teki jälleen radionauhan.

Vuosi 1959 alkoi ankeissa merkeissä. Into, jolla oli työskennelty ennen joulua, tuntui olevan poissa. Leväperäisyyttä esiintyi varsinkin mieskuorossa ja toisessa altossa, joissa väki hupeni harjoitusten edetessä. Tämä vaikutti myös kuoron ohjelmistoon, johon jouduttiin tekemään nopeita muutoksia. Kevätkonsertista ei kuitenkaan luovuttu. Konsertissa oli kuorolle kahdeksan täysin uutta laulua, joista kolme oli ensiesitystä.

Kalervo Tuukkasen 50-vuotisjuhlakonsertti huipensi Helsingin Laulun 1950-luvun. Kuoron naiskuoro esiintyi johtajansa juhlassa lokakuun 30. päivänä 1959 laulaen Lemmenlaulu-sarjan. Koko kuoron varsinaista konserttia ei syksyllä 1959 järjestetty vaan mieskuoro keskittyi harjoittelemaan serenadiohjelmistoa ja syksy päätettiin ikimuistettaviin pikkujouluihin.

1960-luku alkoi Helsingin Laulun osalta toisaalta päämäärätietoisissa ja toisaalta epävakaisissa merkeissä. Kuorolla oli selkeät tavoitteet järjestää konsertteja ja harjoitella niihin suunniteltua ohjelmistoa. Epätietoisuutta aiheutti kuorolaisten leväperäinen harjoituksissa käynti ja kuoron hallitus esitti kuorolaisille toivomuksen, että jokainen laulaja tekisi velvollisuudentuntoisena parannuksen ja helpottaisi näin myös kuoron taiteellisen johtajan Kalervo Tuukkasen taakkaa.

Syyskaudella 1960 kuoron hallitus teki omavaltaisen, mutta kuoron kannalta onnistuneen päätöksen. Kauppaneuvos Alvar Niklander pyysi Helsingin Laulua esiintymään sävellyskonserttiinsa tulevan vuoden tammikuussa. Esitettävänä teoksena oli Savonarola, legenda kuorolle ja orkesterille. Tämä projekti sai kuorolaiset jälleen terästytymään ja harjoituksissa alettiin käydä entistä innokkaammin. Savonarola-teos esitettiin tammikuun sijaan helmikuun 19. päivänä 1961. Teoksen johti professori Tauno Hannikainen.

Kuorolaisille järjestettiin mahdollisuus äänenkäytön opiskeluun. Toimintakertomuksessa puhutaan "kuorokaiun" parantamisesta. Oopperalaulaja Irja Aholainen kävi opettamassa vuoden aikana äänenmuodostusta kuoroharjoitusten yhteydessä.

Tuukkanen ja kuoron hallitus olivat huolestuneet kuoron tulevaisuudesta. Kuoro harjoitteli nyt kymmenettä vuotta ja hyvin suotuisasti alkanut kuorotoiminta oli hiipumassa. Taiteellisessa tasossa oli huomattavissa taantumisen merkkejä. Kuoron tavoitteista pyrittiin pitämään lujasti kiinni, mutta samalla kannettiin huolta kuorolaisten vastuuntunnosta kuoroa kohtaan. Vaikka kuoroharrastus onkin vapaaehtoista, se asettaa laulajilleen myös vaatimuksia taiteellisten saavutusten näkökulmasta.

Helsingin Laulu vietti 10-vuotisjuhliiaan Helsingin Konservatoriolla maaliskuun 31. päivänä 1962. Juhlia oli lykätty edelliseltä syksyltä. Konsertissa esiintyi 53 laulajaa.

Tuukkasen aika päättyy lamaan

Vuotta 1963 Helsingin Laulussa kuvaa hyvin sana lamavuosi. Kuoro ei järjestänyt yhtään omaa konserttia, esiintyi kyllä useita kertoja merkittävässäkin tapahtumissa eri puolilla Helsinkiä. Tähän saakka kuoro oli harjoitellut kahdesti viikossa. Nyt siirryttiin harjoittelemaan kerran viikossa maanantaisin.

Kuoron taloudellista lamaa torjuttiin puolestaan veikkaus- ja lehtiasiamiestoiminnoilla. Vuodesta 1953 lähtien Matti Airolan puuhaamana kuoro toimi veikkausasiemiehenä ja toimintaa jatkettiin 80-luvulle asti. Lisäksi kuorolla oli henkilö, joka välitti lehtien tilauksia. Kuoron rahallisia toimintaedellytyksiä turvattiin myös harjoitusiltojen maksullisilla kahvitarjoiluilla.

Kirkkomusiikki-ilta Meilahden kirkossa maaliskuun 22. päivänä 1964 jäi Kalervo Tuukkasen viimeiseksi täysimittaiseksi konsertiksi Helsingin Laulun kanssa. Konsertissa toimi urkurina Ilkka Kuusisto. Ohjelmisto koostui niin suomalaisten säveltäjien kuin ns. vanhojen mestarien J.S. Bachin sekä C.F. Händelin teoksista.

Kuoro osallistui myös Turun Laulu- ja soittojuhlille, jossa sekakuorojen yhteisnumerona esitettiin mm. Tuukkasen Keinu. Turun-matkalla kuoron piirissä käytiin mahdollisesti jopa kireääkin keskustelua kuoron tulevaisuudesta ja kenties harkittiin johtajan vaihtoa. Tuukkanen itse oli myös väsynyt vuosien varrella kuorolaisten laimeaan harjoitteluun. Syyskuussa 1964 Kalervo Tuukkanen ilmoitti Helsingin Laululle jättävänsä kuoron. Vaihtoehdoksi hän esitti kuorolaisten koelaulattamisen toistamiseen. Tähän kuoron hallitus ei kuitenkaan suostunut. Kalervo Tuukkanen erosi Helsingin Laulun taiteellisen johtajan tehtävästä 15.9.1964.

Kauli Kallioniemi luo uutta intoa

Uusi kuoronjohtaja, pastori Kauli Kallioniemi (1964-1974) aloitti työnsä 28.9.1964. Johtajan vaihtuminen viivästytti syyskauden toimintaa, mutta toimeen tartuttiin sitäkin innokkaammin. Kuorolaiset osallistuivat harjoituksiin erittäin aktiivisesti. Siihen vaikutti kiinnostus uuteen johtajaan ja se, että harjoitukset olivat vain kerran viikossa. Syksyn tiiviin harjoittelun ansiosta kuoro saattoi toteuttaa suunnittelemansa kirkkomusiikki-illan. Tilaisuus pidettiin Mäntsälän seurakuntatalossa ja siihen osallistui n. 50 kuorolaista.

Vuoden 1965 kevään toiminta oli vilkasta. Huhtikuussa kuoro piti Salon Yhteislyseon juhlasalissa konsertin, joka sai innostuneen vastaanoton ja suopeat arvostelut. Isäntänä toimi Salon Laulajat. Toinen kevään tilaisuuksista oli lähes tunnin mittainen konsertti Linnanmäen 15-vuotisjuhlissa.

Koko syyskauden 1965 kuoro harjoitteli tiiviisti tulevaa 15-vuotiskonserttia varten. Harjoituksissa esiteltiin myös Pohjoismaihin suuntautuvan matkan ohjelmistoa. Matka oli tarkoitettu toteuttaa seuraavan vuoden kesäkuussa.

Kuoro täyttää 15 vuotta ja saa oman lipun

Kevään 1966 päätapahtuma oli 15-vuotisjuhlakonsertti. Se pidettiin 16.4.1966 Konservatoriossa. Tilaisuudelle antoi erityistä merkitystä se, että kuoron oma lippu oli silloin ensimmäisen kerran mukana. Se oli vihitty kahta päivää ennen konserttia ja innoitti siten myös kaikkia kuorolaisia.

Helsingin Laulun ensimmäinen ulkomaanmatka suuntautui Pohjoismaihin. Matkan kesto oli 12 päivää ja se alkoi 1.6.1966. Kaksi ensimmäistä konserttia oli Kööpenhaminassa. Sieltä kuoro siirtyi Göteborgiin, jossa se esiintyi Lisebergin huvipuiston konserttisalissa. Oslossa kuoro esiintyi St. Havs Haugen laulupuistossa. Paluumatkalla oli vielä esiintyminen Västeråsissa ja Gävlessä.

Syksyllä 1966 kuoro esiintyi eri järjestöjen ja yhdistysten tilaisuuksissa. Kuoron perinteiseen toimintaan kuuluivat myös laulutervehdykset vanhusten hoitokodeissa. Kyseisenä syksynä vierailtiin muiden muassa Kustaankartanossa.

Vuoden 1967 alussa kuoro vieraili Tampereella. Konsertti pidettiin Tampellan juhlasalissa ja isäntänä toimi Hämeen laulu. Toukokuussa kuoro teki matkan Tallinnaan. Lähtöä edeltävänä iltana tuli tieto, ettei konserttia Jaanin kirkossa saada laulaa. Kuorolle ilmoitettiin, ettei konserttiin saatu lupaa "ylemmältä taholta". Tästä huolimatta matka toteutettiin. Kuoro osallistui jumalanpalvelukseen ja sen jälkeen kahvitilaisuuteen, johon myös arkkipiispa Jaan Kiivit otti osaa.

Suomen 50-vuotiseen itsenäisyyteen liittyvä valtakunnallinen juhla järjestettiin Tampereella kesäkuussa 1967. Pääjuhla oli Ratinan stadionilla ja siihen osallistui kuoroja eri puolilta Suomea sekä soitto- ja kansantanssiryhmiä. Kuoromme osallistui pääjuhlan kuoroesityksiin sekä esiintymisiin kaupungilla.

Helsingin Laulu esiintyi marraskuussa televisiossa Niilo Tarvajärven Tervetuloa-ohjelmassa. Tämä oli jo kolmas esiintyminen lyhyen ajan sisällä. Edellisenä keväänä kuoro oli vierailut Tarvajärven samaisessa ohjelmassa sekä Kauko Käyhkön pääsiäisohjelmassa.

Vuonna 1967 saatiin suruviesti Fanny Hiltusesta. Hän oli ollut aktiivinen kuorolainen, joka oli merkittävästi osallistunut myös hallinnollisiin tehtäviin kuoron perustamisesta lähtien.

Matka satujen saarelle

Koko vuoden 1968 kevään harjoituksia leimasi matka satujen saarelle, Islantiin. Matka tehtiin Meilahden kirkkokuoron kanssa. Kuoroilla oli 7.4.1968 Meilahden kirkossa yhteiskonsertti, jonka ohjelma oli pääosin hengellistä musiikkia. Tilaisuus oli samalla tärkeä harjoitus Islannin vierailulle.

Matka alkoi 1.6.1968 ja sen kesto oli neljä päivää. Saapumisiltana kuorolla oli konsertti Reykjavikin konserttisalissa. Se oli herättänyt jo ennakolta kiinnostusta ja Islannin radio nauhoitti esityksen. Yhteen ääneen todettiin kuoromatkailun hyvät puolet: se lisää yhteenkuuluvuuden tunnetta, opettaa sopeutumaan ja parantaa laulu- ja esiintymisvarmuutta.

Syyskaudella 1968 harjoiteltiin kirkkokonserttia varten. Konsertti järjestettiin Kuusankosken kirkossa. Arvostelujen mukaan "saimme kuulla edustavan näytteen kirkkomusiikin alueelta". Kuluneen vuoden aikana kuoro esiintyi jälleen Yleisradiossa. Erityisen merkittäväksi koettiin Suomen valtion myöntämä apuraha. Kuoron näkyvä ja monipuolinen toiminta oli pantu merkille myös sillä taholla.

Vuoden 1969 toimintaa sävytti kilpailumatka Itävallan Spittaliin. Matka alkoi 6.7. ja sen kesto oli seitsemän päivää. Kuoro osallistui kilpailun lisäksi jumalanpalvelukseen paikallisessa kirkossa sekä esiintyi yhteisissä illanvietoissa. Heinäkuun lopulla kuoro osallistui Sulasolin Helsingin piirin järjestämään yhteislaulutilaisuuteen. Se pidettiin Soutustadionilla ja laulut kaikuivat Suomen kansalle radion välityksellä.

Syksyn 1969 ohjelmaan kuului tervehdyskäynti Kustaankartanon vanhainkodissa, kilpailumatkan muistelujuhla sekä osallistuminen Sulasolin Helsingin piirin järjestämään kuorojen ja orkesterien iltaan Dipolissa. Siellä kuoro esitti Spittalin kilpailun pakolliset laulut.

Toinen vuosikymmen täyttyy

Kevätkaudella 1970 kuorolaiset järjestivät naamiaiset Laulumiesten salissa. Kaikenlaista hauskaa, mielenkiintoisia asuja ja niihin liittyvää eläytymistä, laulua ja tanssia kesti pikkutunneille asti. Kuoro esiintyi Linnamäellä 3.5.1970. Ilta oli viileä, mutta iloisella laululla ja pienellä liikunnalla kuorolaiset veivät ohjelman ansiokkaasti läpi. Tapio Tiitu säesti kuoroa ja esitti myös omia ohjelmanumeroita. Kesäkuussa Helsingin Laulu oli isäntänä Soutustadionin yhteislaulutilaisuudessa. Kuoro esitti tilaisuudessa muutamia lauluja ja kuoron johtaja laulatti yleisöä, joka täytti katsomon viimeistä sijaa myöten.

Syksyllä harjoitusten tahti tiivistyi lähestyvien 20-vuotisjuhlien vuoksi. Juhlaohjelmisto oli harrasta kirkkomusiikkia. Kuoron 20-vuotiskonsertin esiintymispaikaksi oli valittu Taivallahden kirkko. Juhlakonsertti pidettiin 25.4.1971 ja ohjelma koostui hengellisestä kuoromusiikista. Yleisömääräksi arvioitiin n. 500 henkeä ja se loi tilaisuudelle juhlat puitteet. Konsertti arvosteltiin pääkaupungin päälehdissä ja niissä esitys sai sekä kiitosta että oikeaksi koettua kritiikkiä.

Kesän 1971 alussa Sulasol antoi kuorolle edustustehtävän. Sitä pyydettiin osallistumaan suomalaisten sekakuorojen edustajana Suomenruotsalaisten musiikkijuhlille Loviisaan. Mukana oli kuoroja ja soitinyhtyeitä sekä Suomen ruotsinkielisiltä alueilta, että myöskin muista pohjoismaista.

Syksyllä 1971 kuoro vieraili Vehkalahden kirkossa ja esitti siellä uusintana 20-vuotisjuhlaohjelman. Kuorolaisten mielestä ohjelma onnistui paremmin kuin keväällä, joten todettiin kaikkien kuorolaisten hyvin tuntema käsite: ohjelmiston "kypsyminen".

Vuosina 1972 - 1973 toiminta sujui tuttujen kaavojen mukaan. Talvella harjoiteltiin ahkerasti ja keväällä oli matka ystävyyskuorojen järjestämiin tilaisuuksiin. Keväällä 1972 kuoro piti konsertin Loimaan yhteiskoulussa ja seuraavana keväänä kohteena oli Nummi. Siellä kuoro esiintyi kirkossa ja kävi sen jälkeen laulutervehdyksellä Meltolan parantolassa. Lisäksi oli pienimuotoisia esiintymisiä Helsingin alueella.

Sulasolin laulujuhlat pidettiin Kuopiossa 9. - 11.6.1972. Bussillinen Helsingin Laulun jäseniä osallistui kesäisille juhlille.

Syksyn toimintaan kuuluivat kirkossa esiintymiset. Syksyllä 1972 kuoro esiintyi Kannelmäen ja seuraavan vuoden syksynä Oulunkylän kirkossa. Syksyn toiminta päättyi perinteisesti omaan joulujuhlaan.

Keväällä 1974 Kauli Kallioniemi ilmoitti lopettavansa. Hänen jäähyväiskonserttinsa oli Nummella, jossa kuoro esiintyi ensin kirkossa ja piti iltapäivällä "Kevätlaulajaiset" Nummen yhteiskoulussa.

Kauli Kallioniemen aika oli kuorolaisten kannalta aktiivista ja tasapainoista aikaa ja hänet muistetaan tasapuolisena ja asiallisena kuoronjohtajana. Hänen kaudellaan kuoro teki kaksi onnistunutta ja

muistorikasta ulkomaan matkaa ja hänen aikanaan pidettiin paljon työtä vaatineet 15- ja 20-vuotisjuhlakonsertit.

Kuoron jäsenmäärä vaihteli hänen aikanaan 50 - 60:n välillä.

Talous oli saatu tasapainoon esiintymispalkkioilla, mutta myös paljolti veikkausasioimiston ja lehtien tilausten tuloilla.

Ilmo Riihimäki tuo nuorta huumoria kuoroon

Syyskausi 1974 alkoi Ilmo Riihimäen (1974-1981) johdolla. Kuorolaiset ottivat hänet innostuneesti vastaan. Hän oli nuori ja kyvykäs musiikin ammattilainen, joka reippaalla käytöksellään ja välittömyydellään sai kuorolaisten luottamuksen. Hänen toimi Meilahden kirkon kanttoriurkurina ja niinpä kuoron ensimmäinen esiintyminen hänen kaudellaan tapahtuikin ko. kirkon jumalanpalveluksessa.

Koko syksy harjoiteltiin ahkerasti ja ensimmäinen joulukonsertti Ilmo Riihimäen johdolla pidettiin Taivallahden kirkossa 15.12.1974. Tilaisuuden nimenä oli Joulun Sävel ja kuoron lisäksi siinä esiintyi George de Godzinsky, piano sekä Vesa Raiskinen, viulu.

Kevätretki 1975 tehtiin Lopelle. Kuoro avusti jumalanpalveluksessa ja esiintyi ala-asteen koululla pidetyssä päiväjuhlassa. Isäntänä toimi Lopen Opiston lapsikuoro, opettaja Pekka Perkon johdolla.

Elokuussa 1975 saimme vieraan Itävallan Spittalista. Ystävyyssiteet tähän kuoroon, Singkreis Porcia'an, oli solmittu kilpailumatkalla 1969. Kuoro piti konsertin Vanhassa kirkossa, jonka jälkeen illanvietto oli Töölönrannassa.

Helsingin Laulu oli toiminut neljännesvuosisadan ja niinpä edessä oli taas näytön paikka. 25-vuotisjuhlakonsertti pidettiin Finlandia-talon kamarimusiikkisalissa 17.5.1976. Paikka oli miltei ääriään myöten täynnä kuulijoita ja kuoro sai heiltä hyvää palautetta. Konsertin alkuosa oli hengellistä kuoromusiikkia ja loppuosa pääosin suomalaisten säveltäjien tuotantoa, mm. kolme Kalervo Tuukkanen säveltämää laulua. Juhlan yhteydessä luovutettiin Helsingin Laulun viirit kuoron ensimmäisille johtajille, Kalervo Tuukkanelle ja Kauli Kallioniemelle.

Kuoro osallistui Sulasolin Helsingin piirin 50-vuotisjuhliin, jotka pidettiin Finlandia-talossa syksyllä 1976. Tilaisuudessa oli yksittäisten kuorojen esityksiä sekä juhlien päätteeksi suurkuoron ja orkesterin yhteisesiintyminen. Samana syksynä eräästä joulukonsertista käytettiin nimeä Kauneimmat joululaulut. Kuorossamme oivallettiin nimen uutuusarvo ja niinpä Helsingin Laulun Kauneimmat joululaulut esitettiin Meilahden kirkossa 22.12.1976.

Kevätkauden toiminta jatkui poikkeuksellisen pitkälle kesään. Kuoro esitti 16.6.1977 noin tunnin mittaisen ohjelman Esplanadikappelin lavalla Helsingin Juhlaviikkojen järjestämässä tilaisuudessa. Päivä oli helteinen ja yleisöä oli paikalla runsaasti. Syksyllä kuoro esiintyi Tempeli-aukion kirkossa Viittakiven Tuki r.y:n joulukonsertissa sekä piti oman joulukonsertin Meilahden kirkossa 18.12.1977.

1970-luvun loppupuolella kuoron toiminta oli monipuolista ja aktiivista. Siihen kuului vakiintuneena toimintamuotona keväinen konserttimatka. Vuonna 1978 se tehtiin Raaheen, jossa isäntäkuoro oli järjestänyt konsertin ja hoitanut hyvin järjestelyt ja markkinoinnin. Seuraavana vuotena matkakohteena oli Hanko. Menomatalla kuoro kävi laulutervehdyksellä Lohjan kaupungin ja Virkkalan Paloniemen vanhainkodeissa.

Kuoron lukujärjestys vakiintuu

Ilmo Riihimäen johtajakaudella kuorolle vakiintui keväisin oman konsertin järjestäminen ja vastaavasti syksyisin Kauneimmat joululaulu -tilaisuudet. Perinteiseksi voidaan todeta myös tervehdyskäynnit vanhainkodeissa keväisin ja syksyisin sekä avustaminen jumalanpalveluksissa. Lisäksi kuoro järjesti vähintään kerran vuodessa illanvieron, jonka ohjelmasta kuorolaiset itse vastasivat. Ne olivat poikkeuksetta ratkiriemukkaita ja muistelua niistä riitti vuosien taakse.

Vuoden 1979 aikana kuorolle tuli suruviesti. Helsingin Laulun perustaja ja kuoron ensimmäinen johtaja Kalervo Tuukkanen oli kuollut.

Vuosikymmen vaihtui aktiivisen toiminnan merkeissä. Keväällä 1980 oli suunniteltu matka Ruotsiin, jossa oli tarkoitus esiintyä kahdessa paikassa. Kuoro harjoitteli koko kevään ahkerasti ja kaikkien harmiksi matka kuitenkin peruuntui. Laivalakko alkoi juuri ennen matkaa ja niinpä kuorolaiset jäivät sananmukaisesti rannalle. Peruuntuneen matkan tilalle saatiin järjestettyä Tampereen-vierailu, johon lähes koko laulajakaarti

osallistui. Kuoro lauloi hotellivieraille lauantaina ja sunnuntaina oli esiintyminen Koukkuniemen vanhainkodissa.

Helsinki-päivänä 12.6.1980 kuoro esiintyi Esplanadikappelin lavalla. Johtajana tällä kertaa oli Henrik Lamberg.

Syksyllä 1980 sekakuoro Raahen Laulu teki vastavierailun Helsinkiin. Esiintymispaikaksi oli valittu Sibelius-Akatemian konserttisali. Molemmat kuorot esittivät oman ohjelmansa ja lopuksi kuorot esittivät muutaman yhteisen numeron. Konsertin jälkeen oli karonkka Hotelli Helsingin juhkakabinetissa.

Ilmo Riihimäen johtajakausi päättyi kuoron 30-vuotisjuhlaan, joka pidettiin 19.5.1981 Balderin salissa. Kuorolaulun lisäksi ohjelmassa oli puheenjohtaja Onni Metson esitys, jossa hän mielenkiintoisella tavalla kertoi kuoron toiminnasta sen alkuajoista lähtien. Ilta jatkui juhlakaronkalla Hotelli Helsingin kabinetissa.

Ilmo Riihimäen kausi oli kuorolle aktiivista ja turvallista toiminnan aikaa. Hän oli nuori ja reipas kuoronjohtaja, jonka musiikinvalinnat sopivat hyvin Helsingin Laululle. Hänen urkurin taitonsa oli merkityksellinen apu kuoron konserteissa. Hän oli huumorintajuinen ja kuorolaisten oli helppo lähestyä häntä.

Kuoron jäsenmäärä pysytteli hänen aikanaan tasaisesti yli viidenkymmenen. Näin suuren määrän pitäminen kuorossa koko toimintakauden osoitti jäsenten kiinnostusta kuulua juuri tähän yhteisöön ja todisti samalla myös kuoronjohtajan onnistumista tehtävässään.

Kuoron talous oli varsin vakaa. Kuoron esiintymistulojen ohella siihen olivat voimakkaasti vaikuttaneet henkilöt, jotka olivat edelleen aktiivisesti jatkaneet lotto- ja veikkausasioimistoa.

Erkki Sipilä värittää ohjelmiston omilla sovituksillaan

Uusi johtaja Erkki Sipilä (1981 – 1984) aloitti kuoron johdossa syyskuussa 1981. Hänen suvussaan musiikilla on ollut vahvat perinteet ja siten hänen valintansa turvasi kuoron tason ja kehityksen jatkumisen. Hänen vahva alueensa oli laulujen sovittaminen ja niinpä siihen aikaan kuoron ohjelmistossa oli varsin paljon johtajansa sovittamia sävellyksiä.

Syysy 1981 oli kuorolle hyvin aktiivista aikaa. Kahden vanhainkodin laulutervehdyksen lisäksi kuorolla oli kaksi joulukonserttia, Töölön kirkossa ja Vartiokylän kirkossa. Viimeksi mainitussa konsertissa Enni Syrjälä esitti yksinlaulua. Hän oli taitava laulaja ja oli esiintynyt jo monen vuoden aikana kuoron eri tilaisuuksissa.

Keväällä 1982 Suomen Nuorison Liitto pyysi kuoroa osallistumaan nuorisoseurajärjestöjen 100-vuotisjuhlakantaatin nauhoitukseen. Teoksen nimi oli "Ihmiskuvan rakentajat" ja sen oli säveltänyt Jorma Panula. Nauhoitukset tehtiin Pitäjänmäen studiossa, jossa säveltäjä itse johti orkesteria ja kuoroa. Kesäkuussa 1982 kuoro osallistui Sulasolin järjestämille valtakunnallisille laulu- ja soittojuhlille, jotka pidettiin Lappeenrannassa.

Kuoron joulukonsertti pidettiin Temppeleaukion kirkossa 13.12.1982. Konsertissa esitetyistä lauluista Erkki Sipilä oli sovittanut seitsemän. Aktiivisen ennakkomyynnin ja mainonnan johdosta konsertissa oli ilahduttavan paljon yleisöä. Avustajina toimivat Markku Turunen, urut, ja jousisoitinyhtye Trio Korkeala.

Kevätkaudella 1983 Helsingin Laulu teki jälleen konserttimatkan Raaheen, jossa pidettiin yhteinen kevätkonsertti isäntäkuoron, Raahan Laulun kanssa. Arvostelija nosti erityisesti esille Helsingin Laulun esityksen La Mer.

Kuoron joulukonsertin, samoin kuin v. 1984 kevätkonsertin ohjelmistoon oli kuoron johtaja tehnyt mittavan sovitustyön. Joulukonsertin ohjelmistosta Erkki Sipilän sovituksia oli lähes puolet ja kevätkonsertin 17:sta laulusta hän oli sovittanut 11.

Erkki Sipilän johtajakausi päättyi keväällä 1984. Hänet muistetaan taitavana ja ystävällisenä johtajana, jonka sovitustyötä kuoro erityisesti arvosti. Vuosikertomuksessa todetaan, että " hänen sovitustyönsä on uudistanut kuoron ohjelmistoa ja antanut sille myös persoonallisemman leiman".

Kuoron taloudellinen tilanne oli tavanomaisen vaatimaton, mutta omilla aktiivisilla toimilla se saatiin pidettyä varsin vakaana. Lotto- ja veikkaustoiminnan lisäksi kuoro aloitti myyjäisten järjestämisen. V. 1983 pidettiin myyjäiset sekä keväällä että syksyllä ja koko kuoro osallistui niihin aktiivisesti. Ostosten lomassa yleisö sai kuulla kaunista laulua, kun kuoro esiintyi aina tasatunnein.

Kuoron jäsenmäärä oli Erkki Sipilän aikana 40-50.

Jukka Lehtinen lähti hakemaan kuorosointia

Erkki Sipilän luovuttua kuoron johtajuudesta oli edessä uuden johtajan löytäminen. Syyskauden 1984 alkuun mennessä haravaan olikin jo saatu tarttumaan Jukka Lehtinen (1984-1993), joka toimi tuolloin Etu-Töölön koulun musiikin lehtorina ja siirtyi sittemmin Vantaanjoen koulun musiikin lehtoriksi.

Otettuaan vastaan Helsingin Laulun taiteellisen johtajan tehtävät Jukka Lehtinen halusi kiinnittää kuoron huomion eräisiin seikkoihin, joista hän itse haastateltaessa totesi seuraavaa: "Olin kuuntelemassa Helsingin Laulun kevätkonserttia 1984 Ritarihuoneella. Koska olin aloittamassa syksyllä kuoron uutena johtajana kuuntelin korva herkkänä esityksiänne. Kuoron kehittämiseksi oli huomio kiinnitettävä äänenmuodostuksen kvaliteettiin ja kuorosoinnin homogeenisuuteen. Siis kuorolaulun perusasioihin."

Kun tutustumisvaihe syksy 1984 ja kevät 1985 olivat ohi, saattoivat johtaja ja kuoro alkaa luoda omannäköistä kuoro-ohjelmistoa ja –kuvaa tavoitteistaan.

Kuorosta tuli sekä toimiva taiteellinen yksikkö että opiskeleva ja itseään kehittävä ryhmä. Kuorolaulun kehittämiseksi järjestettiin laululeirejä, jolloin viikonloppuun sijoittuvien harjoitusten aikana voitiin pitkään ja perusteellisesti keskittyä tulevaan ohjelmistoon ja kehittää samalla myös yksilöllisiä kuorolaulutaitoja.

Kuoro otti ohjelmistonsa yksittäisten laulujen lisäksi myös laajamuotoisia teoksia, joiden esittämisessä koko kuoroväki huomasi kehityskaaren parantuvan, mitä useammin teosta esitettiin. Tällainen oli esimerkiksi Södermanin Talonpoikaishäät, josta tuli jollain tapaa muutamaksi vuodeksi kuoron tavaramerkki. Alunperin ruotsalaissyntyinen teos oli jäänyt uudelta kuorosukupolvelta unohtuiksi, josta syystä se tuntui sekä laulajista että kuulijoista tuoreelta ja maaseudun makuiselta. Talonpoikaishäitä esitettiin sekä yksin että eräiden ystäväkuorojen ja –ryhmien kanssa yhdessä useita kertoja.

Toinen mainitsemisen arvoinen teoskokonaisuus on Maasalon Jouluoratorio. Sen harjoittelemiseen kuoro käytti paljon harjoitustunteja, olihan kyseessä useiden kuorolaisten ensimmäinen orkesterisäestyksellinen teos, jossa oli lisäksi mukana solistitehtäviä. Yhteistyökumppanina toimi Kansallis-Kuoro.

Oratorio esitettiin useissa eri yhteyksissä, mutta varmaan tärkeimmäksi muodostui Johanneksen kirkon peruskonsertti, johtajana Ari Rasilainen ja Ylioppilassoittajien sinfoniaorkesteri. Solisteina olivat Esa Ruuttunen ja Kimmo Lappalainen. Kolmantena kuorona oli mukana myös Tallinnasta Kaleva-kuoro, jonka kanssa sittemmin toteutui oratorio myös Tallinnan kirkossa.

Lehtinen mittautti kuoron tasoja kilpailuissa

Uutena toiminnan muotona kuoro päätti omista kyvyistään rohkaistuneena osallistua kuorojen välisiin katselmuksiin, jopa kilpailuihin. Vuonna 1987 Oulun laulujuhlien yhteydessä kuorotittelivät omilla sarjoissaan ja ottivat mittaa itsestään ja toisistaan. Helsingin Laulu johtajanaan Jukka Lehtinen oli keskittynyt jo syksystä 1986 alkaen tapahtumaan ja laatinut omannäköisensä kilpailuohjelman. Erääksi kuoron omakuvaksi oli jo muodostunut Ilkka Kuusiston Tarhapöllö sekä Brucknerin Graduale Hymnus. Kun siihen lisättiin vielä osa Talonpoikaishäistä, niin keitoksesta syntyikin kuoroa ja johtajaa ilahduttanut tulos: sarjansa I palkinto!

Toisen kerran, 1990, Jukka Lehtinen kokosi kuoron voimat vielä merkittävämpään koitokseen: Brucknerin kotikaupungissa Itävallan Linzissä järjestettävään kuorokatselmukseen ja kilpailuun. Pakollisia kappaleita oli kaksi; perinteinen ja tuttu Locus Iste (Graduale Hymnus) ja Ligetin uudempaa (ja vaikeampaa) tuotantoa, Magany. Kotimaisia oli mukana se kuoron tunnussävel Tarhapöllö, Madetojan Katson virran kalvohon sekä Pekka Kostiaisen Kylmä muita kummempia. Kansainvälisessä seurassa Helsingin Laulu saavutti sarjassaan jaetun kolmannen palkinnon ja toista sijaa ei jaettu lainkaan.

Helsingin Laulu esiintyi Lehtisen aikana vuosittain omilla konserteissaan keväisin ja jouluaikaan sekä monissa erillisissä tilaisuuksissa vanhainkodeista ja Kaunialan Sotavammassairaalaan erilaisiin jopa valtakunnallisiin kokous- ja konferenssitilaisuuksiin.

Kotimaiset konserttavierailut Helsingin ulkopuolelle toivat myös väriä ja vaihtelua kuoron toimintaan. Konsertteja pidettiin esimerkiksi Parkanossa, Orivedellä, Tammelassa, Toijalassa ja Paimiossa.

Yhteyksiä solmittiin myös naapurimaihin: Tukholman Suomalaisessa kirkossa esitettiin Jouluoratorio Kansallis-Kuoron kanssa. Samalla ohjelmalla pistäydyttiin myös Tallinnassa Kaleva-kuoron vieraina.

Aivan erityisen kokemuksen kuoro löysi Gotlannista, jonne matka suuntautui 1988. Muutaman päivän kestävä vierailun aikana löysimme hyvän isäntä-ystävän, Ebbe Klinton, joka vastasi kuoron hoivaamisesta matkan aikana.

Jukka Lehtisen johtajakausi päättyi vuonna 1993 Italian-vierailuun Rassegna Corale Internazionalessa, joka järjestettiin 12. kerran Pistoian kaupungissa lähellä Firenzeä Toscanan maisemissa. Kuoro esiintyi myös Firenzen Suomi-seuran kirkkokonsertissa ja iltatilaisuudessa.

Jokainen johtaja luo kuoroinstrumentistaan näköisensä harjoitusmenetelmiensä ja ohjelmistovalintansa pohjalta. Mitä sanookaan Jukka Lehtinen itse asiasta kuultuna?

"Tullessani Helsingin Laulun johtajaksi, tunsin olevani haastavan tehtävän edessä. Olihan kuoro itselleni ensimmäinen täysikokoinen kuoroinstrumentti. Äänenmuodostuksen ja kuorosoinnin kehittäminen olivat tavoitteeni. Mielestäni Helsingin Laulu kehittyi molemmilla alueilla. Kuorosta tuli rohkeammin laulava, siis osaava, ja niin ollen myös rohkeammin esiintyvä instrumentti." Äänenmuodostusta ohjasivat kuoron johtajan lisäksi myös eräät kuoron jäsenet sekä ulkopuolisetkin opettajat. Monipuolisella ohjelmistolla haettiin esiintymisrohkeutta; samoin kuoron liikunnalla, mm. kansanmusiikkisarjalla, joka sisälsi sekä tanssiosuuden että kuoron liikkumista muodosta toiseen."

Kuoron jäsenmäärä vaihteli Jukka Lehtisen kaudella 30-40 laulajan välillä.

Kuoro liittyi Jukka Lehtisen kaudella Toimelan Vapaaopiston opintopiiriksi. Tarjoamansa harjoitustilan lisäksi Toimela maksaa osan kuoronjohtajan palkasta. Kuoroharjoitusten väliajalla järjestetyt maksulliset kahvitarjoilut lopetettiin tehokkaan harjoitteluajan lisäämiseksi. Myyjäisiä järjestettiin edelleen.

Helsingin Laulu siirtyy nuorten naisten kauteen

Jukka Lehtisen ilmoittettua lopettavansa kuoron taiteellisena johtajana kuoro valitsi vilkkaan keskustelun jälkeen johtajakseen nuoren virolaisen Kristel Aerin (1993-1996), joka opiskeli Sibeliuksen Akatemiassa. Syksy 1993 oli siirtymävaihetta, Jukka Lehtinen ja Kristel Aer luotsasivat yhteistyössä kuoroa eteenpäin.

Keväällä 1994 alkoi uuden johtajan varsinainen työ. Ohjelmistoa Kristel Aer ei paljoakaan muuttanut, uutuuksina tulivat kauniit virolaiset laulut, joiden ääntämisessä oli oma työnsä.

Pienryhmätoiminta käynnistyi jälleen kerran, perustettiin yhtye nimeltään Tupletti, joka 19.3.1994 sijoittui Jyväskylässä Sekakuoroliiton yhtyelaulukilpailun B-sarjan toiseksi. Huhtikuussa kuoro lähti 23:n laulajan voimin "Virta vetää Viroon" -tapahtumaan. Esiintymisiä oli kolme eri puolella Viroa ja matka taittui Kansalliskuoron kanssa.

Kevätkonsertti pidettiin toukokuussa HSS:n ravintolassa, saarella Helsingin edustalla. Teemana oli barokkimusiikki ja kuoronjohtajan cembalo soudettiin konserttiin jännittävässä olosuhteissa. Kaikki onnistui hyvin ja tilaisuuden avustajina toimi virolaisia tanssitaiteilijoita.

Syksyllä 1994 Aer ryhtyi patistamaan kuorolaisia merkkisuorituksiin. Neljä kuorolaista suoritti perusmerkin. Tuonakin vuonna esitettiin Maasalon Jouluoratorio yhdessä Kansallis-kuoron ja orkesterin kanssa Johanneksen kirkossa.

Keväällä 1995 Tupletti kilpaili jälleen ja tuli kolmanneksi. Kuorolaiset osallistuivat Sulasolin järjestämille säveltapailukursseille, valmistautui Saarenmaan-kiertueeseen ja Tsekkeihin suuntautuvaan kilpailumatkaan.

Saarenmaan toukokuinen matka näytti kuorolaisille saarten kauneutta ja luonnon ainutlaatuisuutta sekä osoitti musiikin ja laulamisen merkityksen ihmisten ja kulttuurien välillä. Tuskin missään aikaisemmin yleisö on ollut niin kiitollista ja liikuttunutta laulustamme.

Tsekin-matkan lähtökonsertti pidettiin Balderin salissa ja 1.10.95 kuoro lähti Litomysliin, jossa saatiin kolmas palkinto sekakuorojen B-sarjassa. Lisäksi matkalla oli kaksi muuta konserttia, erityisen mieleenpainuva oli Dolni Ujezd, jossa kirkko oli ääriään myöten täynnä, osa yleisöstä seisomapaikoilla. Loppuaika ahmittiin Prahan kulttuuria, historiaa ja oluttupia.

Kevään 1996 Kristel Aer jatkoi urkuopintojaan Tanskassa ja hänen sijaisenaan toimi Katri-Liis Tilk, virolainen Sibeliuksen Akatemian opiskelija hänkin. Kuoro osallistui Pääsiäisyön Via Crucis -tapahtumaan Helsingissä ja matkusti Lahteen konsertoimaan. Kevätkonsertti pidettiin Balderin salissa teemana juoma- ja rakkauslaulut.

Kesäkuun 10. päivänä kuoro osallistui kansainvälisen Settlementtyhdistyksen maailmankongressissa Helsingissä esitettyyn "Kunnon sotamies Svejki" -oopperaan.

Keväällä 1996 Aer ilmoitti ettei enää palaa Suomeen. Uuden virallisen johtajan valinta oli tällä kertaa helppo. Katri-Liis Tilk (1996-1998) jatkoi vakituisena kuoron taiteellisena johtajana.

Kuorossa oli nyt 40 laulajaa ja talous oli vakaa. Myyjäisten järjestämisestä luovuttiin.

Katri-Liis Tilk sai vipinää kuoroon

Syyskausi alkoi kuoron pitkäaikaisen aktivistin Pepe Järvenpään eläkkeellelähtöjuhilla ATK-instituutissa, joka oli toiminut tärkeänä harjoituspaikkana Snellmanin ala-asteen ollessa suljettuna.

Tilk halusi myös panostaa yksittäisen kuorolaisen taitojen kehittämiseen ja onnistui innostamaan 10 kuorolaista osallistumaan Sulasolin Helsingin piirin järjestämään, Paavo Kiisken vetämään säveltapailukurssiin. Hän otti myöskin ohjelmistoon uusia erittäin haastavia teoksia, joiden opettelussa kuorolla oli täysi työ, esimerkkinä vaikkapa kuorolle rytmillisesti haasteellinen Abba-potpurri.

Kevätkausi oli kiireinen, silloin mm. päätettiin tehdä CD-levy yhteistyössä Lions Club Floorankentän ja Multibase Oy:n kanssa. Levy, nimeltään Floora, julkistettiin 13.5.1997 Tempeliahukion kirkossa. Nauhoitus tehtiin parin päivän aikana Saksalaisessa kirkossa.

Vipinää ja uutta ajattelemista saatiin viikonlopun 13.-14.9.1997 aikana kun Eija Ahvo pyöritti kuorolaisia vetämässään itseilmaisuksen kurssilla Primulan Pitokartanossa Rauhalassa Kirkkonummella. Kuoron puheenjohtaja kutsui joukot koolle seuraavalla tavalla: "Intohimona laulaminen? Vastaaat kyllä, olet siis lämpimästi kutsuttu Rauhalaan 13. ja 14.9.1997 syventämään intohimoasi. Kuuluuko intohimomme kuoromme levyttä, vastaan koko kuoron puolesta:.....hmm... ei! Paneudutaan tähän aiheeseen." Tilaisuus oli elämys, kokemus ja innostusta antava tapahtuma kaikille läsnäolijoille.

Syyskausi päättyi kahteen joulukonserttiin, joista toinen pidettiin Kouvolassa ja toinen Saksalaisessa kirkossa Helsingissä.

Varaa valita – Hanna Remes jatkaa nuorten naisten linjaa

Pian oli taas johtajan etsiminen edessä, kun Katri-Liis Tilkin opiskelut vaativat lisää aikaa ja hän ilmoitti lopettavansa HL:n johtamisen kevätkauden 1998 jälkeen.

Kevätkausi alkoi mielenkiintoisesti, kuoroa kävi johtamassa kuusi uutta johtajaehdokasta. HL:n taso oli vuosi vuodelta noussut - me olimme haluttuja. Uudeksi johtajaksi haki kuusi henkilöä: Keimo Joensuu, Harri Kerko, Hanna Remes, Victoria Alatalo, Maria Kuusiniemi ja Anita Hietaharju. Valituksi tuli nuori kemiläinen musiikin ammattilainen, Sibelius-Akatemiassa musiikin maisteriksi opiskeleva Hanna Remes (1998 -).

Kevään aikana pidettiin ensimmäinen hyväntekeväisyyskonsertti Agricolan kirkossa, yhteistyössä Lions Club Floorankentän kanssa. Tilkin jäähyväiskonsertti oli 19.5.1998 Valkoisessa Salissa.

Kuorossa oli Katri-Liis Tilkin aikana 35-45 laulajaa. Taloudellinen tilanne oli edelleen vakaa.

Kesällä 1998 kuoron naiset halusivat osallistua Helsingin Juhlaviikkoihin kuuluvaan Art goes kapakka - tapahtumaan. Hanna Remes aloitti siis työnsä Helsingin Laulun kanssa jo heinäkuussa ja naisryhmä kiersi laulamassa Helsingin ravintoloissa. Sama toistui myös Taiteiden yönä. Art goes Kapakka ja Taiteiden yö ovat olleet tästä lähtien kuoron toiminnassa mukana.

Syksyllä Hanna Remes ryhtyi uudistamaan ohjelmistoa. Syyskaudella osallistuttiin Toimelan vapaaopiston 60-vuotisjuhliin, käytiin Tallinnassa konsertoimassa, pidettiin joulukonsertti Saksalaisessa Kirkossa ja osallistuttiin Agricolan kirkon "Kauneimmat joululaulut" -tilaisuuteen.

Kuorolaisten äänenmuodostukseen kiinnitetään taas erityistä huomiota. Entinen johtaja Katri-Liis Tilk ja Hanna Remes antavat yksilöllistä ohjausta äänenmuodostuksessa.

Kuoron naispienryhmä, joka kastettiin Helikoiksi, perustettiin 11.3.1999. Kuoro lauloi kasaan merkittävän summan rahaa Lions Clubien hyväntekeväisyyskonsertissa ja kevään ohjelmaan mahtui oma konsertti sekä osallistuminen kesäkuun alussa Tampereen Säveleen.

Tampereella kuoro osallistui katselmukseen. Helsingin Laulu arvioitiin Matti Hyökin tuomaroimana yhden hopealeiman arvoiseksi. Jaakko Mäntyjärvi kehui kuoron tulkintaa hänen säveltämästään madrigaalista Come live with me.

Tämän kauden aikana muodostettiin myös sekapienryhmä, joka nimettiin myöhemmin HelaSetiksi. HelaSetin ensimmäinen julkinen esiintyminen oli 3.3.2000 Valkealan kirkossa.

Kevät 2000 alkoi työntäyteisesti, kuoro oli päättänyt tehdä jouluisen CD-levyn Lions Club Floorankentän ja Multibase Oy:n kanssa. 12.3.2000 laulettiin perinteisessä hyväntekeväisyyskonsertissa Temppeleaukion kirkossa ja 7.4 laulettiin Hanna Remeksen tutkintokuorona Kallion kirkossa.

Hallinnollisella saralla päätettiin uudistaa ja modernisoida kuoron säännöt

"Enkelten Joulu" –levy saatiin kuoron osalta valmiiksi 13.6. Äänitykset tehtiin Martin Brushanen äänitysstudioissa ja Hämeenkyllän kirkossa. Kausi jatkui vielä 17.6., kun Helikat matkusti edustamaan kuoroa Tallinnan laulujuhlille.

Juhlavuosi alkaa levynjulkistuksella

Kuoron levy julkistettiin 3.12.2000 Temppeleaukion kirkossa. Tämän konsertin kenraaliharjoitus oli pidetty Tukholman suomalaisessa kirkossa. Lisäksi pidettiin kolme tilauskonserttia. Syksyn aikana Helikat osallistui yhtyelaulukilpailuun yltäen toiseen jaettuun sijaan.

Kuoron naisyhtye Helikat täytti kaksi vuotta 11.3.2001 ja piti syntymäpäivänsä kunniaksi kahvikonsertin HelaSetin avustamana. Koko vuoden 2001 toimintaa ohjaa kuoron 50-vuotisjuhlateema, juhlamatka Italiaan ja kotimaan pääjuhla marraskuussa 2001.

Italian-matkan konsertti pidettiin Balderin salissa 8.4. ja 28.4. lähdettiin kohti Pohjois-Italiaa. Farra di Soligon kunta järjesti Suomen kulttuurin päivät, joihin Helsingin Laulu toi oman panoksensa paikallisten kuorojen kanssa kahdessa konsertissa.

Matka jatkui Vapunpäivänä Firenzen kautta Roomaan. Matkustimme Roomasta Ardean pikkukaupunkiin esiintymään paikallisissa kouluissa ja pidimme yhteiskonsertin isäntänämme toimineen Rutuli Cantores -kuoron kanssa. Roomassa kuoro piti oman konsertin osana Millenium in Musica -tapahtumaa.

Matkan monipuolisuuteen ja laajuuteen vaikuttivat kahden kuorolaisen Italian-kontaktit: Matti Hinttalan luokkatoveri Marja Räsänen Ardeasta ja Riina Saarelaisen täti Rooman Suomen-Suurlähetystön kulttuurisihteeri Pirkko Rossi..

Juhlavuosi huipentuu 16.11.2001 pidettävään juhlakonserttiin Ritarihuoneella, jossa tämä historiikki julkistetaan.

Kuorossa on ollut Hanna Remeksen aikana 40-45 laulajaa. Taloudellisesti kuoro on juhlavuotena tiukalla johtuen juhlamatkasta, juhlakonsertista sekä siitä, että kuorolaisia koulutetaan yhä enemmän taiteellisen tason ylläpitämiseksi ja nostamiseksi. Toisaalta kuoro on pystynyt hankkimaan merkittävästi rahaa tilauskonserteilla ja levymyynnillä.

Voimme todeta, että viisikymppinen on edelleen nuorekas ja osaava sekä uusiin haasteisiin tähtäävä.

Johtajamme aikajärjestyksessä:

Kalervo Tuukkanen (kuoron perustaja)
Kauli Kallioniemi
Ilmo Riihimäki
Erkki Sipilä
Jukka Lehtinen
Kristel Aer
Katri-Liis Tilk (nyk. Vainio)
Hanna Remes (nykyinen johtaja)

PUHEENJOHTAJAT

Paavo Louhimo 1951-53
Olli Keiho 1954-56
Reijo Kurkela 1957-58
Nils Öster 1959-63
Gösta Palosvirta 1964
Viljo Holopainen 1965
Aarne Salo 1966
Alpo Varjola 1967-73
Onni Metso 1974-81
Tarja Viilos 1982
Riitta Lipponen 1983-87
Irma Luukka 1988-91, 1993-94
Martti Toivonen 1992
Jouni Vainio 1995- 97
Perttu Willman 1998 - 03
Nina Kotila 2003 -

**VARAPUHEEN
JOHTAJAT**

Ikonen Meri 1951
Aronen Olavi 1952
Salminen Albin 1953-56
Keiho Olli 1957-58
Palosvirta Gösta 1959-63
Holopainen Viljo 1964
Ojanperä Kalervo 1965
Varjola Alpo 1966, 1974-75
Salo Aarne 1967
Metso Onni 1968-73
Haukijärvi Juhani 1976-83
Luukka Irma 1984-87, 1992, 1995-97
Niemelä Martti 1988
Järvenpää Pertti 1989-91
Väyrynen Kaarina 1993
Vainio Jouni 1994
Tuuri Timo 1998-99
Korte Markus 2000
Gullstén Harriet 2001
Minna Tamminen 2001
Ulla Karhu 2002
Matti Hinttala 2004
Kauko Niemi 2005

SIHTEERIT

Hiltunen Fanny 1951-63
Siveri Kaarina 1964

Koski Terttu 1965-67
Aaltio Heljä 1968-72
Veijalainen Alli 1973-75
Suviala Taimi 1976-81
Lipponen Riitta 1982
Väänänen Tarja 1983
Seppänen-Aaltio Leena 1984-87
Sarin Eila 1988
Jokinen Marja 1989-91
Ekblom Soile 1992
Hurme Eeva 1993-95
Pekkanen Virve 1996
Tiilikainen Annasirkku 1997
Mikkonen Seija 1998-99
Karhu Ulla-Maija 2000
Sairanen Hannele 2001-
Pirkko Ursin 2003
Anna Väkeväinen 2004

TALOUDEN

HOITAJAT

Linkola Aili 1951-52
Ikonen Meri 1953-60
Rokkanen Eeva 1961-62, 1965-69
Fabritius 1963
Kollin 1964
Veijalainen Alli 1970-79
Kulmala Tarja 1980-81
Aittola Kaija 1982-95
Kotila Nina 1996- 03
Kirsi Leppiniemi 2003-
Ulla Heikkinen 2005

JÄSENET

Aaltio Matti 1987
Anderson Pirjo-Riitta 1989-90
Aromaa Sylva 1973-82
Björklund (Keckman) Maarit 1998-2001
Gullstén Harriet 2001
Hallila Maria 1981-82
Hurme Eeva 1996
Huuki Taneli 1962
Häkli Elina 1957-58
Iftsröm Harry 2004 -
Joutsenniemi Voitto 1951
Järvelä Sampsa 1954-59
Kamu Sirkka 1952
Karhu Ulla-Maija 1999
Karjalainen Irja 1951
Kekäläinen Heidi 1987-92
Kontula Inkeri 1981-88
Koski Terttu 1964, 1968-69
Kotila Nina 1995-03
Korte Markus 2003
Laine 1963
Lämpen Leena 2004 -
Lehto Olli 1957-58
Lehtonen Risto 1991-92
Leppiniemi Kirsi 2002-
Linkoma Toivo 1953-55
Luukka Irma 1998-2001

Madetoja Aarne 1965-66
Metso Onni 1967
Mickelsson Nina 2002-2003
Niemi Kauko 1995-97, 2001-
Nieminen Vilho 1967-72
Nissinen Johanna 2003-
Ollila Lauri 1973-76
Ojanperä Kalervo 1964, 1966
Paavola Tapani 1993-95
Palosvirta Gösta 1954-56
Panula Matti 1952-53
Pekkanen Virve 1996-97
Pennanen Pekka 1961-63
Rautio Marjut 1979-80
Rautio Markku 1977-80
Rokkanen Eeva 1970-78
Ruotsalainen Aino 1959-60
Salmi Usko 1961
Salminen Albin 1952, 1956, 1960-63
Salo Aarne 1965
Salonen Raimo 1964
Saranpää Johanna 2004 -
Schildt Ursula 1993-94
Seppälä Tapani 1988-89
Siveri Kaarina 1959-60, 1965
Syrjälä Enni 1966-75, 1983-84
Tallberg Teemu 2005
Tammiruusu Ulla 1993-94
Tenhunen Otto 1951
Tuuri Timo 2000
Viilos Tarja 1985-86
Väyrynen Kaarina 1990-92, 1998
Väänänen Tarja 1983-86
Willman Perttu 1997-2003
Yrjälä Kim 2005

EMÄNNÄT

Korpi Kaisa 1951, 1954-58
Wathén Ester 1952-53
Veijalainen Alli 1959-60
Keiho Ulla 1961-78
Paavola Sinikka 1979
Pedersen Elma 1980-81
Ikonen Marja 1982-83
Väyrynen Kaarina 1984-87
Thilman Pirjo 1988-89
Saikkonen Merja 1990-91
Tammiruusu Ulla 1992
Nissinen Johanna 1993-2002

ISÄNNÄT

Salmi Usko 1951-52, 1962-72
Airola Matti 1953-56
Punakivi Harald 1957
Lempiäinen Ilmari 1958
Koivula Alpo 1959
Tallberg Ensio 1960-61
Nieminen Vilho 1973-76
Laurila Olli 1977-78
Konttinen Tauno 1979-82
Rantanen Veikko 1983

Hinttala Matti 1984-92
Järvenpää Pertti 1993-94
Tuuri Timo 1995-97
Niemi Kauko 1998-2000
Hämäläinen Marko 2001-2002

**KUORON KUNNIA
PUHEENJOHTAJA**

Onni Metso 2001
KUORON KUNNIAJÄSENET

Aune Haaparinne 1965
Fanny Hiltunen 1966
Paavo Louhimo 1968
Kaisa Korpi 1988
Sylva Aromaa 2001
Pertti Järvenpää 2001
Perttu Willman 2005

**LIITTOJEN JA PIIRIEN HUOMION
OSOITUKSET
SULASOL**

Hopeinen ansiomerkki
Inke Luukka - 2000
SULASOL/Helsingin piiri
Kunniajäsen
Enni Syrjälä 1987
Kunniamerkki
Enni Syrjälä 1987
Hopeinen ansiomerkki
Pertti Järvenpää 19
Kultainen ansiomerkki
Pertti Järvenpää 1998
Sekakuoroliitto
Hopeinen ansiomerkki
Usko Salmi - 1983
Sylva Aromaa - 1986
Kaisa Korpi - 1986
Elma Pedersen - 1986
Taimi Suviala - 1986
Enni Syrjälä - 1986
Ville Arponen - 1987
Jukka Lehtinen - 1991
Inke Luukka - 1992
Kaija Aittola - 1996
Pertti Järvenpää - 1996
Johanna Nissinen - 2001
Nina Kotila - 2001
Kauko Niemi - 2001
Kaarina Väyrynen - 2001
Hanna Remes - 2001
Perttu Willman - 2001
Kultainen Ansiomerkki
Inke Luukka - 2001
Standaari
Alpo Varjola - 1977
Inke Luukka - 2000
Hopeinen Laulajamerkki
Kaarina Väyrynen - 2001

Nina Kotila - 2001
Pia Hallavo - 2001
Johanna Nissinen - 2001
Kultainen Laulajamerkki
Arto Vasko - 2001
Inke Luukka - 2001

EDUSTUS PIIRIEN JA LIITTOJEN HALLINNOISSA

Sulasolin liittohallitus
Perttu Willman 2006-2006

SULASOL:n Helsingin piiri/piirihallitus Enni Syrjälä 1967-84
Riitta Lipponen 1985-88
Pertti Järvenpää 1991-2000
Perttu Willman 2001-
Kirsi Leppiniemi 2005
SULASOL:n Helsingin piiri/kuoromessut
Pertti Järvenpää 1999, 2001
Perttu Willman 2003
SULASOL:n Helsingin piiri/70-vuotisjuh latoimikunta
Pertti Järvenpää 1997
SULASOL:n Helsingin piiri/75-vuotisjuh latoimikunta
Perttu Willman 2002
SULASOL:n Uudenmaan piiri/hallitus
Jukka Lehtinen 1992-93
Sekakuoroliitto/toiminnanjohtaja
Inke Luukka 1990-2000
Sekakuoroliitto/hallitus
Alpo Varjola 1969-78
Inke Luukka 2000-
Ulla-Maija Karhu 2000, Inke Luukan varajäsen
Sekakuoroliitto/musiikkilau takunta
Hanna Remes 2000-
Sekakuoroliitto/20-vuotisjuhla
toimikunta
Sylva Aromaa 1976-77

Kuoronjohtajalta

Helsingin Laulun taiteellinen johtaja: Hanna Remes

Kalervo Tuukkanen jättämän kuoroperinnön jäljillä

Kalervo Tuukkanen (1909-79) perusti Helsingin Laulun ja toimi sen johtajana vuosina 1951-64. Kuoron nykyisenä johtajana minua erityisesti askarruttavat juuri alkuvaiheiden musiikilliset tapahtumat ja tätä kautta luonnollisesti myös kuoron perustajana ollut Kalervo Tuukkanen kuoromusiikkona.

Uuno Klami (1900-1961) kirjoittaa eräässä artikkelissa Tuukkanen kapellimestariryvyyistä seuraavaa: " Hänellä onkin kieltämättömät kapellimestarin lahjat aivan kuin luonnonlahjana. Siinä suhteessa hän on perin harvinainen ilmiö meillä." Helsingin Laulun toimintakertomuksista voi päätellä, että Tuukkasta arvostettiin ja rakastettiin kuoronjohtajana. Häntä kuvataan rohkeaksi, lannistumattomaksi, kuorotyössä laulajiaan kannustavaksi kuoron kulmakiveksi, joka ei vaivojaan säästänyt.

Helsingin Laulu ei Kalervo Tuukkanen aikana tinkinyt tavoitteestaan esittää ja tuoda julkisuuteen uutta suomalaista kuoromusiikkia. Kantaesityksiä tehtiin niin sekakuoromusiikin kuin muidenkin kuoromuotojen piirissä. Se on saavutus, mihin moni kuoro ei pysty edes koko historiansa aikana!

Jakautuminen itsenäisiksi mies- ja naiskuoroiksi sekä esiintyminen suurena sekakuorona antoi oman leimansa myös Helsingin Laulun konserttiohjelmiston valintaan. Kuoron alkutaipaleella kuoro harjoitteli stemmat pääsääntöisesti nais- ja mieskuorona ja kokoontui sekakuoroksi vain hiomaan taiteellista lopputulosta. Tämä mahdollisti myös itsenäisten nais- ja mieskuorokappaleiden harjoittelun ja esittämisen.

Kolmoiskuoroperaiaate hautautui ymmärtääkseni lähes tyystin Tuukkanen ajan jälkeen. Kahden viimeisen vuoden aikana Helsingin Laulun pienryhmätoiminta on elpynyt ilahduttavalla tavalla ja sekakuoron muotoutuminen tarvittaessa nais- tai mieskuoroksi on mahdollista. Näitä peruja kuoron sisällä toimii aktiivisesti naislauluyhtye Helikat, jonka ohjelmistosta löytyy yhtymäkohtia Tuukkanen ajan naiskuoroon mm. Leevi Madetojan Piika pikkaraisten ja Jean Sibeliuksen En etsi valtaa loistoa kautta. Voi olla, että jonain päivänä Helsingin Laulun koko naiskuoro elvyttää myös Kalervo Tuukkanen Lemmenlaulu-sarjan esityskuntoon.

Kalervo Tuukkanen toimi kuoronjohtajana ajallisesti ajateltuna kahden suomalaisen kuoromusiikin kehittäjän ja vaikuttajan välissä. Heikki Klemetti (1876-1953), suomalaisen kuorolaulun isä, oli työskennellyt kuorolaulun hyväksi koko 1900-luvun alkupuolen ja luonut Suomeen varsinkin mies- ja sekakuorolauluille vakaat perustat sekä kehittänyt kuorossa tapahtuvaa äänenmuodostusta varsin pitkälle. 1960-luvulla suomalaisen kuorolaulun kehittäjäksi nousi Harald Andersén (1919-2001).

Andersénin pyrkimyksenä oli laajentaa ja uudistaa kuorojen ohjelmistoja. Hänen mukaansa kevyt, yhtenäinen kuorolaulu mahdollistaisi sen. Tämä Andersénin koulun esiintuoma ohenteinen kamarikuorotyölli sai nuoremman polven kriitikot puolelleen lopputuloksen laadukkuuden vuoksi.

On vaikea sanoa minkä verran Klemetin ja Andersénin kuorotyö vaikutti Tuukkanen toimintaan kuoronjohtajana sekä Helsingin Laulun tavoitteiden toteutumiseen. Vaikuttiko Andersénin johtamien kuorojen saama julkisuus Helsingin Laulun laulajiston harjoitusväsymiseen ja näin ollen edesauttoiko se Tuukkanen eroa kuorostaan, sitäkään ei varmaan koskaan saada selville. Kuitenkin voidaan todeta, että se Helsingin Laulu, joka perustettiin tuomaan julkisuuteen uutta suomalaista kuoromusiikkia, musiikkia, jota ei vielä tunnettu edes kuoroväenkään piirissä, muuntui profiililtaan Tuukkanen johtajakauden jälkeen.

Olen toiminut Helsingin Laulun taiteellisena johtajana syksystä 1998 ja vasta nyt olen päässyt kuoron pitkään historiaan käsiksi. On ollut jännittävää huomata, kuinka osa lauluista on elänyt kuoron mukana kautta vuosikymmenien. Toisaalta on ollut harmittavaa huomata, että osa niin sanotuista klassikoista on pudonnut pois kuoron aktiivivarastosta. Tällaisia ikäviä yllätyksiä ovat mm. Toivo Kuulan Virta venhettä vie ja Siell' on kauan jo kukkineet omenapuut sekä Tuukkanen omat sävellykset, joita Helsingin Laulu esitti

alkutaipaleellaan ahkerasti. Iloisia selviytyjiä läpi vuosien ovat olleet mm. Jean Sibeliuksen Finlandia-hymni ja Sydämeni laulu sekä Leevi Madetojan Ei mitään multa puutu ja Katson virran kalvohon.

Helsingin Laulun valmistautuessa 50-vuotisjuhlakonserttiinsa sana perintö tulee usein esiin. Mitä nykyinen kuoro on saanut perinnökseen menneiltä laulajapolvilta? Jokainen kuoronjohtaja on osaamisensa lisäksi tuonut aimo annoksen uutta ohjelmistoa mukanaan. Jokaisesta kuoronjohtajasta on tarttunut kuoroon uusia vaikutteita, joista toiset ovat vaikuttaneet pitempään kuin toiset. Kuorolaiset ovat tartuttaneet oman perimänsä kuoron maailmaan. Kuoroa voi mielestäni hyvällä syyllä kutsua pienois-yhteiskunnaksi, jossa elää erilaisia ihmisiä, mutta joita yhdistää rakkaus musiikkiin ja laulamiseen. Näistä kaikista perintöosista Helsingin Laulu, kuten muutkin pitkäikäiset kuorot, saa nauttia.

Perintö ei ole kuitenkaan pelkästään nauttimista, se myös vaatii ja velvoittaa. Nykyaikaisen kuorolaulun juuret ovat kaukana varhaiskristillisen ajan jumalanpalvelusmenoissa, joissa pyhät tekstit esitettiin puhelaulun tapaan. Keskiajalla kirkollinen kuorolaulu levisi vähitellen koko kristikuntaan ja Helsingin Laulunkin ohjelmistoissa esiintyvä Orlando di Lasso (1532-1594) yhdessä aikalaisensa Giovanni Pierluigi da Palestrinan (1525-1594) kanssa kehittivät kuoroteoksensa korkealla taiteelliselle ja tekniselle tasolle.

Kirkollisen kuoromusiikin vanavedessä kehittyivät myös maalliset laulut, varsinkin moniääniset, teksteiltään usein lyyriset madrigaalit. Juuret ovat niin ihmiselle kuin yhteisöllekin tärkeitä. Historian tunteminen ja vaaliminen lujittaa sekä vahvistaa sitoutumista, kuulumista yhteisöön ja samalla se antaa myös tilaa hengittää vapaammin. Nämä ovat vaikeita asioita, joiden ymmärtäminen voi tuntua hankalalta, mutta joiden oivaltaminen avaa uusia väyliä luoda uutta perinnön pohjalta.

Lujat historian palkit voivat kantaa kohti avarampia, mielenkiintoisempia teitä, kun ahkerointi ja musisointi kulkevat käsi kädessä. Helsingin Laulun lauluidentiteetti on muovautunut läpi vuosikymmenten tähän päivään, eikä Kalervo Tuukkasen jättämää perintöä voi muuta kuin ihailia ja omalla työllä pyrkiä vaalimaan.